

మహానగరం కథలు -వేదుల సుభద్ర

మహానగరం కథలు

ఢిల్లీ, బొంబాయి, బెంగుళూర్, హైదరాబాదు, లండన్, పారిస్, న్యూయార్క్. పేరేదైనా, స్వదేశమైనా, విదేశమైనా. ఉన్నది ఎక్కడైనా, తీరు, తెన్ను ఒకటే.. ఆకాశాన్నంటే మేడలూ. ఇబ్బుడి ముబ్బిడిగా పెరుగుతున్న వాహనాలూ, జనాభా, మారుతున్న ప్రజలూ, తరుగుతున్న వనరులూ మానవతా విలువలూ, రోజురోజుకీ చేరుతున్న ఊహకందని మార్పులూ, ఎటువైపో తెలియని జీవన పయనాలు వెరసి. గజిబిబి బ్రతుకుల ఉరుకుల పరుగులతో .. మహానగరాలన్నీ "యమహా" నగరాలవుతున్నాయి.

కాలుష్యమూ, యాంత్రికీకరణా, మెటీరియలిజమూ, స్వార్థమూ, మనుష్యులమధ్య పెరుగుతున్న దూరాలూ, ఆర్థికసంబంధాలే జీవిత సంబంధాలనుకునే రోజులూ ... ఇవేనా నగరాలలోకనిపించేది? ఇంతకు మించి మరేమీ లేదా? కాదు.. తరచి చూస్తే ఆవేశాలూ, ఆనందాలూ, పురోగమనాలూ, బాంధవ్యాలూ, పోటీ తత్వాలూ, గెలుపిచ్చే సంతోషాలు. పంచుకుంటే పెరిగే సుఖాలూ మాట విరుచుకుంటే మిగలని సంబంధాలూ, వెతలే కాదు.. కతలూ కనిపిస్తాయి..

అత్యంత సంపన్నలూ, అతి నిరుపేదలూ కలిసి ఆకాశమనే ఇంటికప్పుకింద కలిసి చేసే సహజీవనాలే మహానగరాలు. ఓపికుండి వింటే సాలభంజికలని మించి చెప్పే కథా సాగరాలు. నిత్యం మారుతున్న మన రోజువారీ జీవన చిత్రాలు.. ఈ మహానగరం కథలు..!!

రాతిలో తేమ

"మిన్నీ! మీనా పెళ్ళి.. నీకు తెలుసా? ఎంత పెద్దదయిపోయిందో? దానికి కావలసిన వాడిని తనే ఎంచుకునేంత. పెద్ద కళ్ళూ, జడలూ వేసుకుని నిన్న మొన్నటివరకూ మన వెనక తిరిగిన పిల్లైనా అనిపిస్తోంది తెలుసా? ఐ యాం వెరీ హాపీ! ఐ జస్ట్ విమ్ దిస్ కిడ్ హాపినెస్.. అంతే! ఫోటో పంపిస్తున్నాను, చూడు.."

వచ్చేనెల పన్నెండో తారీఖు నే పెళ్ళి.. అని నేను ప్రత్యేకంగా చెప్పక్కర్లేదు కనక అది పక్కన పెడదాం. ఎప్పుడొస్తావో చెప్తే , కారేసుకుని వచ్చేస్తాను నిన్ను తీసుకెళ్ళడానికి.."

సుజా దగ్గరనించి వచ్చిన వాట్సాప్ మెసేజ్ చూసిన నా మనసు ఆనందంతో నాట్యమాడింది. మీటింగ్ మధ్యలో ఉండి ఉండక పోతే వెంటనే దానికి ఫోన్ చేసేదాన్ని. దాని ఆనందమంతా నాకా మెసేజ్ లో స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"అప్పుడే మీనాకి పెళ్ళా? నిన్న కాక మొన్న పుట్టిన పిల్ల..? అప్పుడే అంత పెద్దదయిపోయిందా?" అనుకున్నాను.

మీటింగ్ పూర్తవ్వగానే నా కేబిన్ కి పరిగెత్తినట్టే నడిచి వెంటనే దానికి ఫోన్ చేశాను.

"అవును మిన్నీ! మీనా, రాజీవ్ ఒకళ్ళనొకళ్ళు ఇష్టపడ్డారుట, రెండు వారాల క్రితం చెప్పారు. ఇంక ఆలస్యమెందుకు, డేటి ఆరోగ్యం విషయం నీకు తెలుసుగా! మా అమ్మా, మీనా అమ్మా ఉంటే ఎంత బాగుండేదో? అనుకోవడం తప్ప ఇంకేం చెయ్యగలిగేది లేదుగా! అందుకే వీలైనంత త్వరలో చేసేద్దామని. డేటికి ఏదైనా అయితే ఎవరుంటారు పెళ్ళి చూడడానికి? " సుజా గొంతు వణికింది చాలా సన్నగా, రవ్వంత మాత్రమే, ఆ మాటలంటూ ఉంటే..

"ఛా, అలా మాట్లాడకు సుజా! డేటి ఉంటారు, బావుంటారు" అన్నాను అనునయంగా

"ఉంటారు అన్నది నిజమే! బావుంటారన్నది చెప్పలేం! ఎన్నాళ్ళో తెలీదు, ఇప్పటికే అక్కరలేని మందులన్నీ ఇచ్చి ఊరికే ఉంచుతున్నాం ఆయన్ని. అంతే! జీవితకాలాన్ని పొడిగించగలుగుతున్నాం తప్ప జీవితాన్నివ్వలేకపోతున్నాం మిన్నీ! ఇది నిజం. నా ఊహ నిజమైతే మరో రెండు లేదా మూడు నెలలు. అంతే!" అంది సుజన బాధగా.

"నువ్వెలా ఉన్నావు? మదన్, పిల్లలు ఎలా ఉన్నారు?" అంది సుజన వెంటనే మాట మారుస్తూ. దానిలో గొప్పదనమే అది. జీవితం ఎంత ఎదురుతిరిగినా ఎదురొడ్డుతుంది తప్ప బెదరదు, వరదకెదురు నిలిచే రాయిలా.

"మేమంతా ఓకే! మదన్ లేడు పని మీద యూ.ఎస్ వెళ్ళాడు. పెళ్ళి టైం కి వచ్చేస్తాడులే!" అన్నాను.

"నీకు వీలైతే ఒక వీకెండ్ కి రాగలవా? ఎప్పుడూ పాంటుల్లా, షార్ట్స్ వేసుకుని తిరిగే ఈ పొట్టి జుట్టు పిన్నికి కాబోయే పెళ్ళికూతురికి ఏం కొనాలో తెలీదుగా? నువ్వు వస్తే మీనాక్షి కి కావలసిన బట్టలూ, నగలూ తీసుకుందాం, మిగతావన్నీ కేటరర్స్ చూసుకుంటారులే!" అంది.

"తప్పకుండా వస్తాను! తనని కూడా రమ్మని చెప్పు, మన ఇష్టం తనకి నచ్చాలని లేదుగా!" అన్నాను.

"గుడ్ ఐడియా, తప్పకుండా చెప్తాను. ఆ వంకన రాజీవ్ ని ఒకసారి చూడచ్చు నువ్వు" అంది సుజన హుషారుగా.

మరో వారం తర్వాత సేలం లో ఉండే నా ప్రాణ స్నేహితురాలింట్లో కుర్చీలో కూర్చుని ఎదురుగా ఉన్న దీవాన్ మీదకి కాళ్ళు చాపుకుని కూర్చుంటూ అన్నాను

"సుజా! కాఫీ" అంటూ.

" తెచ్చాను తల్లీ! పొద్దున్నే నువ్వెప్పుడొస్తావా? ఎప్పుడు కాఫీ తాగుదామా? అనే వెయిటింగ్." అంటూ వచ్చింది సుజన రెండు కప్పులతో కాఫీ తీసుకొస్తూ..

" ఆహా! అమృతం " ఒక్క గుటక వేస్తూ అన్నాను

నవ్వింది సుజన.

" ఇంకా చెప్పు, ఏం విశేషాలు?" అన్నాను.

" నేనే ఓ పెద్ద విశేషం . అంతకంటే ఏముంటాయ్ చెప్పు?" అంది సుజన నవ్వుతూ.

"ఆ! మర్చిపోయాను మీనమ్మ పెళ్ళి. ఇదైనా సరిగ్గా జరిగి అది సుఖంగా ఉంటే చాలు కదూ!" అంది నవ్వుతూనే.. ఆ నవ్వులో రవ్వంత భయం.

" పిచ్చీ! అలాంటి భయాలేం పెట్టుకోకు! అన్నీ చక్కగా అవుతాయి. వాళ్ళిద్దరూ హాయిగా ఉంటారు" అన్నాను.

"నువ్వుకూడా తోడుంటే బావుంటుందని, ఆ వంకన రాజీవ్ ని ఒకసారి చూస్తావని రమ్మన్నాను.." అంది.

స్నానాలు కానిచ్చి కబుర్లలో పడ్డాం.

కలంకారీ పైజమా, పైన తెల్లటి కాటన్ టాప్ వేసుకుంది.

" ఒక్కసారి చీర కట్టుకోచ్చు కదా!" అన్నాను దానివైపు చూస్తూ.

" చీరలు, జాకెట్లు, నగలా అవీ నా వల్ల కాదమ్మా భారతనారీ! నువ్వు కట్టుకో చాలు" అంది నవ్వుతూ

" ఇషియప్పం, కొబ్బరిపాలు చెయ్యి! అలాగే తీపి పొంగల్ కూడా, నా ఫ్రెండ్ కి అవంటే చాలా ఇష్టం. మిగతా వంట మామూలే!" అని వంటమనిషికి చెప్పేసి వచ్చింది..

భోజనమయ్యాకా.

" ప్రయాణం చేసి వచ్చావుకదా, కాసేపు రెస్ట్ తీసుకో! డేడీని డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళి అరగంటలో వచ్చేస్తా, డయాలిసిస్" అంది సుజన.

మౌనంగా తల ఊపాను.

"నా గదిలో పడుకో! " అంది వెళ్తూ వెళ్తూ పెద్దగా అరుస్తున్నట్టు.

"సరేలే! ఇంతలో నాకేమైనా నిద్రా?" అన్నాను నవ్వుతూ.

" బేబీలందరినీ కట్టేశాలే! అరవవు, కరవవు." అంది పకపకా నవ్వుతూ.

బేబీలంటే అది ఎంతో ముద్దుగా పెంచుకునే నాలుగు కుక్కలు.

నాలో నేను నవ్వుకుంటూ దాని గదిలోకి అడుగుపెట్టాను.

సుజన గదికున్న తెల్లటి పొడవైన లేస్ పరదాలు, వాటి చివర కుట్టిన చిన్న మువ్వలు. నెమ్మదిగా వీచే గాలితో కలిసి నెమ్మదిగా మోగుతున్నాయి. "ఇంత రఫ్ గా ఉన్నట్టు కనిపించే ఈ పిల్ల ఎంత సున్నితంగా ఆలోచిస్తుందో, ఎన్ని అందమైన హాబీలో? అందరూ చిన్నప్పటినించీ మగరాయుడనే పిలిచేవారు కదూ!" అనుకున్నాను

" ఉన్నది ఇద్దరూ ఆడపిల్లలమే. అమ్మకీ డేడీకి మగపిల్లలంటే ఎంతో ఇష్టం. అందుకనే అమ్మ ఎప్పుడూ నిక్కర్లా, టీ షర్ట్ లే వేసుకోమంటుంది, అదే అలవాటు. నీకో విషయం తెలుసా? ఏ విషయం లోనూ ఒక్క మాటమీద ఉండరు మా అమ్మా డేడీ, అబ్బాయిలంటే

ఇష్టం అన్న ఒక్క విషయం తప్ప" ఐదోక్లాస్ లో తమ స్కూల్లో చేరడానికొచ్చిన రెండో రోజు చెప్పిన మాట ఇప్పటికీ మర్చిపోదు తను. మనసులో మాట రహీ మని చెప్పేయ్యడం తప్ప దాచుకోడం తెలీదు దానికి.

స్కూల్ యూనిఫార్మ్ కూడా నిక్కర్ లాంటి స్కర్ట్, షర్ట్ వేసుకునేది. మిగతా వేళల్లో ఎప్పుడూ అవే, చిన్నగా కత్తిరించిన బాబ్స్ హెయిర్.. ఆటల్లో, డ్రాయింగ్ లో ఎప్పుడూ ఫస్ట్. ఇంక గొంతు విప్పి పాడిందంటే గాన కోకిలే. కుట్లా, అల్లికలూ అంటే అలవి కాని ఇష్టం చిన్నప్పటినించీ. చదువు మాత్రం మామూలుగా ఉండేది..

"యామిని ని చూసి నేర్చుకో! చదువులో ఎప్పుడూ ఫస్ట్" అనేది ఆంటీ.

"అందరూ చదివేస్తే ఎలా అమ్మా?" అనేది సుజన.

ఆంటీ బాగా చదువుకుంది. పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్. ఆవిడకి ఉద్యోగం చెయ్యాలన్న ఆశ. అంకుల్ కి అది నచ్చేది కాదు. అన్ని విషయాల్లోనూ వాళ్ళకి అభిప్రాయ బేధాలుండేవి సుజన చెప్పినట్టే.

ఏమయిందో? ఎందుకయిందో? అప్పుడర్థం కాని వయసు, ఇప్పుడు అడగలేని వయసు. ఆంటీ అంకుల్ విడిపోయి ఎన్నేళ్ళయిందో కూడా గుర్తు లేదు.

"అమ్మా, డేడీ అరుచుకున్నారు, అది కొత్త కాదనుకో, కాని అమ్మ సూట్ కేస్ పట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది. మమ్మల్ని పంపనంటే, పంపనన్నారు డేడీ. ఎక్కడికో, ఎన్నాళ్ళకో? ఏమీ తెలీదు" అంది సుజన ఒక రోజు.

అమ్మమ్మగారింటికి వెళ్ళిందేమో అమ్మ అనుకున్నారా పిల్లలిద్దరూ. అంతే కాని అమ్మ తిరిగి రాదనుకోలేదు.

ఆంటీకంత పట్టుదల ఎందుకొచ్చిందో? కనీసం పిల్లలని చూడాలని కూడా ఎందుకనిపించలేదో? తెలీదు. అన్నీ జవాబు లేని ప్రశ్నలే!

కిటికీలో ఊగుతున్న మల్లెతీగని చూస్తూ ఉండిపోయాను కాసేపు. గదంతా పరుచుకున్న పరిమళం.

"మా ఇంట్లో ఎందుకో ఎవరికీ పెళ్ళి అచ్చి రాలేదు, మీనా గురించే భయంగా ఉంది" పొద్దున్నించీ సుజన కనీసం నాలుగు సార్లని ఉంటుందా మాట.

"నీకు తెలియనిదా మిన్నీ? మా ఇంట్లో" అంది కూడా.

"నీ మొహం! ఏదో కొన్ని జరిగాయని అలా బెంగ పడతావా?" తిట్టాను. కానీ అదన్నమాట పూర్తిగా అర్థం లేనిది కాదని నాకూ తెలుసు. ఒకసారి, రెండు సార్లు కాదు మళ్ళీ, మళ్ళీ జరుగుతూనే ఉంటే ఏమనాలి? దాని బాధలో అర్థం లేకపోలేదు..

సుమన ప్రేమించిందని, అంకుల్, శ్యాం నిచ్చి పెళ్ళి చేశారు. ఎంతో అన్యోన్యంగా ఉండేవారిద్దరూ. సుజన చదువుకుంటూ ఉంటే వాళ్ళిద్దరే అంకుల్ అవసరాలన్నీ చూసేవారు. మూడేళ్ళకి ముచ్చటగా మీనా పుట్టింది. చారడంత కళ్ళతో పుట్టిన ఆ చిన్నారికి వెంటనే స్ఫురించిన పేరు మీనాక్షి. అదే ఖాయం చేశారు. మీనాకి సంవత్సరం వయసుండగా సుమనకి న్యూమోనియా వచ్చి చనిపోవడంతో శ్యాం తట్టుకోలేకపోయాడు. ఆమెనే తలుచుకుని దాదాపు అన్నం, నీళ్ళు మానేసి దిగులు పడిపోయాడు. అతన్ని మామూలు మనిషిని చెయ్యడానికి అతని స్నేహితులు ఈషా యోగా కార్యక్రమాలకి తీసుకెళ్ళారు. దానిలో ఊరట పొందిన అతను పూర్తిగా దానికే అంకితమయిపోయాడు. ఆశ్రమంలోనే ఉండిపోవడంతో మీనా బాధ్యత అంతా సుజన మీద పడింది. ఏడాది వయసున్న పిల్లని కన్న తల్లి కన్నా ఎక్కువగా సాకింది సుజన.

" డేడీకి ఎందుకో ఆరోగ్యం బాగుండడం లేదు మిన్నీ, పెద్ద జబ్బుని కాదు కానీ ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి.. వయసూ పెద్దది కాదు కానీ ఎందుకో దిగులు పడుతున్నారు" సుజన చెప్పింది.

తను చదువుతున్న ఇంజనీరింగ్ ని ఆఖరి సంవత్సరం లోనే వదిలేసి తండ్రి స్వంత ఊరైన సేలం లో పాత ఇంటిని రిపేర్లు చేయించి అక్కడకి మాకాం మార్చేసింది ఆమె.

"మీనాని ఒక్కసంవత్సరం ఎలాగో మేనేజ్ చేద్దాం? నువ్వు చదువు మానెయ్యడం ఎందుకు?" అన్నా సరే వినలేదు..

కొత్త మోడల్ ఎంబ్రాయిడరీ మిషన్ తెప్పించి, డిజైనర్ గా కొత్త అవతారం ఎత్తింది.

"ఇలాగైతే నేను ఇద్దరినీ జాగ్రత్తగా చూసుకోగలుగుతాను. నాకేం లోటు? " అనేది. మొదటినించీ జంతు ప్రాణి అయిన సుజన దగ్గర ఎప్పుడూ మూడో, నాలుగో కుక్కలుండేవి. రెండు, మూడు పిల్లులు, చిలక.. ఇలా..!

"వీటన్నింటితోనూ టైం ఎలా గడుస్తోందో తెలీడం లేదు తెలుసా మిన్నీ?" అనేది ఎప్పుడూ..

స్వంత ఇంటికి వచ్చారనో, మరో ఇతరకారణం వల్లో అంకుల్ కోలుకుని హాయిగా ఉన్నారు.

"సుజనకి పెళ్ళి అయితే చాలమ్మా! ఇంకేం బెంగ లేదు నాకు" అనేవారు. చిత్రంగా వెళ్ళిపోయిన భార్యనెప్పుడూ తలుచుకునేవారు కాదు.

"నాకేం పెళ్ళి వద్దు నాన్నా!!" ఇదే సుజన సమాధానం ఎప్పుడూ.

"నేను వెళ్ళే మీ అందరినీ ఎవరు చూస్తారు??" ఇదే దాని గొడవ..

అలాంటి సహృదయుడే ఎదురయ్యాడు ఎవరూ ఎదురుచూడని విధంగా. ప్రశాంత్ రూపంలో. ఇద్దరికీ ఎక్కడ పరిచయం అయిందో తెలీదు..

"మిన్నీ ఐ థింక్ ప్రశాంత్ ఈజ్ ద గై ఫర్ మీ. నువ్వు కలిస్తే థ్రీల్ అయిపోతావు, నువ్వు, మదన్ ఒకసారి రండి శ్రమ అనుకోకుండా. నాకు నువ్వు తప్ప ఎవరున్నారు? " తను మదన్ తో సహా వచ్చింది..

ప్రశాంత్ నిజంగా చాలా మంచివాడు. అక్కడే అతనికో చిన్న ఫేక్టరీ ఉందిట. కవిత్యమన్నా, చిత్రలేఖనమన్నా ప్రాణం. మొక్కలంటే మక్కువ.

"ఇంకేం? ఇద్దరూ కలిసి మొక్కలనీ, జంతువులని సంరక్షిస్తూ ఉంటారన్నమాట" మదనన్న మాటలకి నవ్వాడు.

"వాటిని మనం చూస్తేనే మనకి మనుగడండీ!!" అంటూ.

ఎక్కడున్నా ఒకటే కనక, తనే సుజన ఇంటికి మారతానని, సంవత్సరంలో తనని ఎప్పుడు చూడాలనిపిస్తే అప్పుడు అమ్మ వచ్చి తమ దగ్గరే కొన్నాళ్ళుంటుందని చెప్పాడు. అది విన్న సుజన ఎంతో సంతోషపడింది..

మీనాకి చిన్నాన్న బెస్ట్ ఫ్రెండ్ అయిపోయాడు..

"నేను వచ్చేశా!!" అంటూ వచ్చింది సుజన గదిలోకి, నన్ను ఆలోచనల్లోంచి బయటకు తెస్తూ.

"పడుకోకుండా ఆలోచిస్తున్నావా? ప్రశాంత్ గురించా? అంది సుజన

ఉలిక్కిపడ్డాను. "మనసుల్లో ఆలోచనలు కూడా నీకు తెలుస్తాయా?" అన్నాను నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అందరివీ కాదులే, నీవి మాత్రం!" అంది చిరునవ్వుతో.

"నేను మర్చిపోయినా నువ్వు మర్చిపోలేదు కదూ! "అంది నెమ్మదిగా.

"నువ్వు నిజంగా మర్చిపోయావా? పోగలిగావా? మూవ్ ఆన్ సుజూ. అని ఎంత చెప్పాడు వెళ్ళూ.. విన్నావా? మొండిదానివి." రుద్దమైన కంఠంతో అన్నాను.

“మొండిదాన్ని, నిజమే మిన్నీ, కానీ అన్నీ నావల్ల కాదు. అందులో ఇదొకటి. అయినా తను మూవ్ ఆన్ అయి ఉంటాడనుకుంటావా? రంభ, ఊర్వశి లాంటి వాళ్ళతో! నో వే !! తను చెయ్యని పని నేనెలా చేస్తాను?” అంది. ఆ మాటన్నప్పుడు దాని కళ్ళనిండా నీళ్ళు.

ప్రశాంత్ ని మర్చిపోవడం కష్టం కదూ! ఈరోజు ప్రేమించుకుని రేపు మర్చిపోడానికి మాది టీనేజ్ ప్రేమ కాదు కదూ! ఎంత కాలమన్నది కాదు, ఎంత గాఢమన్నది ముఖ్యం నాకు.

“ఇప్పుడు మీనా వెళ్ళిపోతుందంటేనే!! ఎలాగో ఉంది, కనీసం ఈ ఇంట్లో పెళ్ళి అంటే ఎదురయిన జింక్స్ దానికి ఎదురవదు కదూ! నువ్వు చెప్పు” అంది కొనగోట వాలిన కన్నీటి చుక్క.

“ మీనా కేం కాదు! సిల్లీ, ఈ కాలం లో కూడా ఈ జింక్స్ లూ, అచ్చి రాకపోవడాలూ ఇలాంటివన్నీ నమ్ముతావా? మన మనసులో ఏమనుకుంటే అదే జరుగుతుంది తెలుసా? పిచ్చీ! ఇతర ఆలోచనలు పెట్టుకోకుండా మీనా హాయిగా ఉండాలని కోరుకో! అంతే” అన్నాను దాని భుజం మీద చెయ్యి వేస్తూ.. నా చేతిని పట్టుకుని హృదయానికి దగ్గరగా పెట్టుకుంటూ 'థాంక్ యూ' అంది ఇమోషనల్ గా..

“ఆ తర్వాత?” అన్నాను సంశయంగానే!

“తర్వాతేముంది? ప్రశాంత్ ని కలిసేవరకూ వెయిట్ చెయ్యడమే!” అంది నవ్వుతూ..

“ఛా నా ఉద్దేశ్యం అది కాదు సుజా! ఎన్నాళ్ళిలా ఒక్కర్తివీ ఉంటావు? అంకుల్ జీవితం ఎన్నాళ్ళో మనకెవరికీ తెలీదు. ఆయనున్నంతవరకూ ఓకే! ఆ తర్వాత??” అన్నాను భారంగా..

“హాయిగా ఉంటాను, ఆడ దత్తాత్రేయుడి లా.” అంది అంతలోనే నవ్వుతూ..

“అదేమిటి? ఆడ దత్తాత్రేయుడా? అర్థం అయ్యేలా చెప్పు.” అన్నాను అయోమయంగా.

“ఊరికే అన్నానులే! ఆయంతో నాకు పోలికేమిటి? ఆయన చుట్టూ ఉన్నట్టే నాచుట్టూ ఇవి నాలుగు, నా బేబీస్. ఆయన చుట్టూ ఉన్నవి నాలుగు వేదాలంటారుట, నాకు వీళ్ళు నాలుగు దిక్కులు. నా ఊపిరున్నంతకాలం నా ప్రతీ శ్వాసలోనూ ప్రశాంత్ జ్ఞాపకాలు. చాలవూ, ఈ చిన్న జీవితం గడిపెయ్యడానికి. నేను కోరుకునేదల్లా మీనమ్మ సుఖంగా ఉండాలి అంతే” అంది చిరునవ్వుతో.

దాని నవ్వు వెనకేముందో దానికి మాత్రమే తెలుసు, అచ్చంగా రాతిలో తేమలా.

[Click here to share your comments on this story](#)